

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

21 אוגוסט 2017

ת"א 32113-01-15 בן גיגי נ' חסון ואח'

בפני כב' השופט ישי קורן

תובעים מני בן גיגי
ע"י ב"כ עו"ד דני כהן

נגד

נתבעים 1. רחמים חסון
2. הפניקס חברה לביטוח בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד מירי מילס

חקיקה שאוזכרה:

[חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975](#)[35\(1\), 41\(4\) סע': תקנות הביטוח הלאומי \(קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה\), תשט"ז-1956](#)[פקודת הנזיקין \[נוסח חדש\]](#)**פסק דין****פתח דבר**

1. לפניי תביעה להטבת מזקי גוף שיסודה בתאונת דרכים.

הואיל והתובע נהג ללא ביטוח חובה בתוקף לא זכאי לתובע לפיצויים לפי [חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים](#), התשל"ה – 1975 (להלן – [חוק הפיצויים](#)), והתביעה מתבררת לפי דיני הנזיקין הכלליים.

2. ביום 22/9/2013 בסמוך לשעה 19:00 רכב התובע – יליד 27/6/1987 – על אופנוע בעיר לוד. האופנוע שעליו רכב התובע הוא בעל נפח מנוע של 654 סמ"ק והספק של 63 כ"ס (נספח א' לתצהיר התובע, עמ' 2) (להלן – [האופנוע](#)). במועד התאונה החזיק התובע ברישיון נהיגה לאופנוע עד 500 סמ"ק והספק עד 54.4 כ"ס, בלבד (נספח א' לתצהיר התובע, עמ' 3). כמו כן, לדברי התובע לא היה האופנוע מבוטח בביטוח חובה (תצהיר התובע, סע' 3).

האופנוע התקרר לרמזור שהאור בו התחלף לאדום, והתובע עצר בסמוך לקו העצירה. מכונית, שבה נהג הנתבע – מר רחמים חסון – ומבוטחת בביטוח חובה אצל הנתבעת – הפניקס חברה לביטוח בע"מ (להלן – **רכב הנתבעים**), פגעה באופנוע מאחור (להלן – **התאונה**). האופנוע נהדף לעבר הצמת, והתובע נפל ונחבל. (פרטי המעורבים בתאונה ומועד התאונה, ר' בטופס משטרה שצורף לתצהיר התובע, נספח א' עמ' 1).

3. על פי כתב קבלה וסילוק מיום 6/10/2014 שילמה הנתבעת לתובע סך של 17,414 ₪ בגין נזקי הרכוש שנגרמו לאופנוע בתאונה (נספח ג' לתיק המוצגים מטעם התובע).

4. במסגרת בקשה מס' 14 הודיעו הצדדים לבית המשפט על ההסכמות הבאות:

- (1) בהעדר ביטוח חובה בתוקף במועד התאונה אין תחולה לחוק הפיצויים, והתובע זכאי לתבוע על פי דיני הנזיקין.
- (2) הנתבעת ביטחה את השימוש שעשה הנתבע ברכב הנתבעים, וככל שתחול על הנתבעים חבות בנזיקין כלפי התובע מכירה הנתבעת בחבותה לפצות את התובע.
- (3) הנתבעת מודה ששילמה בגין הנזקים שנגרמו לאופנוע בתאונה.

התביעה

5. עובר לתאונה נסע האופנוע בנתיב הימני. רכב הנתבעים נסע אף הוא בנתיב הימני אחרי האופנוע. כשעצר התובע כדין למראה האור האדום ברמזור פגע בו רכב הנתבעים מאחור. בסמוך לאחר התאונה התנצל הנתבע ואמר שהתבלבל בין דוושת הברקס לדוושת הגז. דברים אלה נרשמו על ידי התובע מפי הנתבע במקום התאונה (נספח ב' לתצהיר התובע). האחריות לתאונה מוטלת במלואה על הנתבע, ועל כן מבוקש לחייב את הנתבעים לפצות את התובע בגין הנזק שנגרם לו בתאונה.

6. כשעתיים לאחר התאונה פנה התובע בכוחות עצמו לחדר המיון של בית החולים שיבא בתל השומר, שם התלונן על כאבים בכתף ימין וברך ימין. בצילום ירך ימין לא נמצאו שברים. בצילום כתף ימין נמצא שבר ללא תזוזה של עצם השכם (SCAPULAE). התובע שוחרר עם המלצה למתלה ביד ימין ושימוש במשככי כאבים לפי הצורך (נספח ד' לתצהיר התובע). לטענת התובע הוא סובל מכאבים ומגבלות בכתף ימין, אשר מחמירים במאמץ ובחילופי עונות.

אורתופד מומחה מטעם התובע – ד"ר עופר להב – מצוין בחוות דעת מיום 1/1/2016 כי בדיקתו הקלינית של התובע "מדגימה הגבלה כמעט בכל תנועות הכתף הימנית, בעיקר בתנועות סיבוביות, למרות הזמן שחלף, וטיפול פיזיותרפיה". ד"ר עופר קבע לתובע נכות

[צמיתה בשיעור של 10% לפי סעי' 35\(1\) לתקנות הביטוח הלאומי בדבר קביעת דרגת נכות](#)
בגין מגבלות תנועה בכתפו הימנית.

נוכח המחלוקת בין המומחה מטעם התובע למומחה מטעם הנתבעת הסכימו הצדדים על נכות
ממוצעת בשיעור של 5%.

7. התובע נפגע בידו הדומיננטית ונכותו היא נכות תפקודית. התובע נעדר השכלה גבוהה או
תעודת בגרות ואין לו הכשרה מקצועית. במועד התאונה היה התובע בחור צעיר כבן 26
ובתחילת דרכו המקצועית. התובע עבד אז כשליח ובעבודות מזדמנות נוספות. בסיס השכר של
התובע לעבר הוא 8,000 ₪ ולעתיד – 15,000 ₪.

8. התובע מבקש לפסוק לו פיצויים על פי ראשי הנזק הבאים:

- הפסדי שכר לעבר – 50,000 ₪;
- הפסדי שכר לעתיד – 200,995 ₪;
- הפסדי פנסיה – 30,119 ₪;
- עזרת הזולת לעבר ולעתיד – 25,000 ₪;
- הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה – 7,000 ₪;
- כאב וסבל – 50,000 ₪.

סה"כ – 363,114 ₪.

על סכום זה מבקש התובע להוסיף הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בשיעור 20% ומע"מ.

ההגנה

9. התובע רכב על האופנוע ללא רישיון מתאים וללא תעודת ביטוח חובה בתוקף. די בכך כדי
לדחות את התביעה או להטיל על התובע אשם תורם בשיעור נכבד. כמו כן, התובע "חתך" את
נתיב נסיעתו של הנתבע, עבר מהנתיב השמאלי אל הנתיב הימני ועצר באופן פתאומי. ראייה
לדבר, הפגיעה ברכב הנתבעים הייתה בחלק השמאלי של הפגוש הקדמי. בנסיבות אלה לא
יכול היה הנתבע להספיק לבלום ולכן פגע בתובע. מלוא האחריות לתאונה מוטלת על התובע,
ועל כן מבוקש לדחות את התביעה.

10. אורתופד מומחה מטעם הנתבעת – פרופ' יעקב נרובאי – מציין בחוות דעת מיום 15/5/2016
בהתייחס לבדיקתו את התובע "בבדיקה קיימת תנועתיות מלא של הכתף, אין דלדול
שרירים או הפרעות אחרות". פרופ' נרובאי קבע כי לא נותרה לתובע נכות צמיתה בגין נזקי
התאונה, וגם לו היו לתובע מגבלות תנועתיות כפי שאבחן המומחה מטעם התובע, הרי

שמדובר בנכות בשיעור של 0% לפי ["עו' 41\(4\)\(א\)](#) לתקנות הביטוח הלאומי, "לאור העובדה שלא הייתה שום מעורבות באזור המפרקי של עצם השכם".

כאמור לעיל, נוכח המחלוקת בין המומחים מטעם הצדדים הסכימו הצדדים על נכות ממוצעת בשיעור של 5%.

11. נוכח ממצאי המומחה מטעם הנתבעת, שלפיהם קיימת תנועתיות מלא של הכתף, אין דלדול שרירים או הפרעות אחרות ובתחשב בכך שהתובע מקיים אורח חיים רגיל כשל בני גילו, והוא רוכב שטח מקצועי ומשתתף בפעילות אקסטרים, ניתן לקבוע כי לא נותרה לתובע נכות תפקודית כלשהי. נכותו הרפואית של התובע היא בשיעור מזערי ואין לה משמעות תפקודית. התובע נפגע כשהיה צעיר, הוא הסתגל ל"מומו" ושכרו לא נפגע.

12. בהתייחס לראשי הנזק שפורט על ידי התובע טוענת הנתבעת:

- הפסדי שכר לעבר – התובע לא עבד ברציפות עובר לתאונה ולא הוכח כי נגרם לו נזק.
- הפסדי שכר לעתיד – כושר ההשתכרות של התובע לא נפגע והוא מגיע למיצוי בעבודתו בעסק המשפחתי. לכל היותר, יש לפסוק לתובע סכום גלובלי בגין ראש נזק זה.
- הפסדי פנסיה – בהתחשב בכך שלתובע לא נגרמו הפסדי שכר הוא אינו זכאי לפיצוי גם בגין הפסדי פנסיה.
- עזרת הזולת לעבר ולעתיד – לא הוכח כי התובע נזקק לעזרה בעבר או כי תידרש לו עזרה בעתיד.
- הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה – לא הוכח כי נגרמו לתובע הוצאות בגין התאונה או כי ייגרמו לו הוצאות מיוחדות בעתיד.
- כאב וסבל – לפי תקנות חוק הפיצויים עומד הפיצוי בגין נזק שאינו ממוני בהינתן נכות של 5% על 9,000 ₪ בלבד.

לסיכום, הנזק שנגרם לתובע בתאונה עומד על 9,000 ₪ בלבד, בגין כאב וסבל, ובהיות התובע אחראי לתאונה – דין התביעה להידחות.

הראיות

13. מטעם התובע הוגשו שלושה תצהירי עדות ראשית: תצהיר התובע, תצהיר של מר יניב אוזון ותצהיר של מר שמואל אלבז.

לתצהיר התובע צורפו מסמכים שונים ובהם: אישור משטרה, רישיון האופנוע, אישור בדבר תוקף רישיון הנהיגה, רישום שנעשה במועד התאונה, תעודת ביטוח של רכב הנתבעים, מסמכים רפואיים, חוות דעת המומחה ד"ר להב, דו"ח רציפות ביטוחית, תלושי שכר, הודעת

הנתבע לנתבעת על התאונה, תשובות הנתבע לשאלון, וכתב קבלה וסילוק בעניין נזקי האופנוע.

14. מטעם הנתבעים הוגשו גם כן שלושה תצהירי עדות ראשית: תצהיר הנתבע, תצהיר של גב' שרה חסון – רעיית הנתבע, ותצהיר של גב' מיטל דביר – בתו של הנתבע.

לתצהירים מטעם הנתבעים צורף תיק מוצגים, ובו: חוות דעת המומחה פרופ' נרובאי, תשובות התובע לשאלון, חוות דעת השמאי עזרא חן בעניין נזקי רכב הנתבעים, ותמונות הרכב לאחר התאונה.

דין והכרעה

15. אלה השאלות העומדות לדין ולהכרעה בתיק זה:

(1) מה היו נסיבות התאונה, ומי האחראי לה?

(2) מה שומת הנזק של התובע?

16. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובראיות שלפניי החלטתי לקבל את התביעה. שוכנעתי כי התאונה ארעה בנסיבות שתוארו על ידי התובע, וכי מלוא האחריות לתאונה מוטלת על הנתבע. לשון אחר, עובר לתאונה לא סטה התובע מנתיב לנתיב. רכב הנתבעים פגע באופנוע מאחור בשעה שהאופנוע עמד ברמזור אדום. בהתאם לכך, יחויבו הנתבעים לשלם את נזקי התובע בהתאם לשומה שתפורט בהמשך.

17. בפתח הדין אני מבקש לסלק את טענת הנתבעים, לפיה יש לדחות את התביעה על הסף מחמת שהתובע רכב על אופנוע ללא תעודת ביטוח חובה בתוקף, או לזקוף לחובתו אשם תורם בשיעור ניכר מסיבה זו.

העובדה שהתובע עבר על החוק ונהג ללא תעודת ביטוח בתוקף, אינה פוטרת את הנתבע מאחריות לתאונה, ואינה מקנה לו "רישיון" לפגוע בתובע. הוא הדין בעניין האשם התורם.

שאלת האשם התורם תיבחן בהתייחס לנסיבות התאונה ועל פי עקרונות דיני הנזיקין. עצם הנהיגה ללא תעודת ביטוח חובה בתוקף אינה בגדר "אשם תורם" ביחס לנזקי התאונה. נהיגת התובע ללא ביטוח חובה בתוקף אינה רלוונטית לאירוע התאונה, ולקביעת חלוקת האשם בגינה. הפסיקה קבעה כי מי שנהג ללא תעודת ביטוח חובה בתוקף אין לו עילת תביעה לפי חוק הפיצויים, אך הוא זכאי לתבוע לפי [פקודת הנזיקין](#). אותה פסיקה דנה בשאלת האשם התורם בהתייחס לנסיבות התאונה, ולא בקשר לעצם הנהיגה ללא תעודת ביטוח חובה בתוקף. אדרבה, נקבע כי נוכח הסיכונים שנוטל על עצמו מי שנהג ללא ביטוח חובה בתוקף, אין הוא

מוגבל בתביעתו לסכומי התביעה שנקבעו בחוק הפיצויים (כגון בעניין נזק שאינו ממוני, או הגבלת בסיס השכר לשילוש השכר הממוצע במשק).

וכך נפסק בעניין זה:

"הנה כי כן, המחוקק בחר שלא להטיל על משוללי העילה על פי חוק הפיצויים, התובעים לפי [פקודת הנזיקין](#), את אותן מגבלות הקבועות בחוק הפיצויים. בחירה זו – שהיא כאמור בחירה מפורשת של המחוקק – נשענת על טעמים משלה. הטעם העיקרי הוא שבתביעה כזו, הנדונה לפי דיני הנזיקין המסורתיים, מאבד הנפגע את היתרונות שמקנה חוק הפיצויים. או אז, שומה על הנפגע להיכנס אל "קן הצרעות" של בירור שאלת האחריות לתאונה על-פי [פקודת הנזיקין](#) (כדברי כבוד השופט ש' נתניהו בע"א 483/84 "קרנית" [קרו לפיצוי נפגעי תאונות דרכים נ' אברהם, פ"ד מא\(4\) 754](#)). בתביעה כזו, בשונה מתביעה לפי חוק הפיצויים, חשוף הנפגע- התובע, בין השאר, לטענה כי התאונה נגרמה בשל אשמו התורם (ראו: כבוד השופט ש' ברלינר בת"א (מחוזי-חיפה) 1/91 לופוליאנסקי נ' נחשון, צלטנר 1177).

(ע"א 2591/09 אנואר אלנסארה נ' אברהם שליטל (22/2/2011))

אשר על כן, אני דוחה את טענת הסף של הנתבעים. שאלת האשם התורם תיבחן על פי נסיבות התאונה, ולא בקשר לנהיגה ללא ביטוח חובה בתוקף. קל וחומר שהתביעה לא תידחה על הסף מחמת שהתובע נהג ללא ביטוח חובה בתוקף.

נסיבות התאונה

18. הראיות המתייחסות לנסיבות התאונה הן תצהירי הצדדים וחקירותיהם, הודעת הנתבע לחברת הביטוח, התשלום ששילמה הנתבעת בגין נזקי האופנוע, ולשיטת הנתבעת גם תמונות הנזק שנגרם לרכב הנתבעים.

בפתח הדברים אני מבקש לקבוע כי תמונות הנזק של רכב הנתבעים אינן מלמדות דבר. אין חולק כי הנזק לרכב הנתבעים מצוי בחזית הרכב בסמוך לפינה השמאלית. האם יש בכך כדי ללמד על סטיית האופנוע משמאל לימין עובר לתאונה? – ודאי שלא. זאת, מן הטעמים הבאים:

א. לפי כל הגרסאות, בעת התאונה היה האופנוע בעצירה בנתיב הימני. משמע, גם לשיטת הנתבע, הספיק האופנוע לעבור מהנתיב השמאלי לנתיב הימני ולעצור. לפיכך, מקום בו האופנוע כבר לא היה בתנועה בעת התאונה, מיקום הפגיעה בחלק השמאלי של חזית רכב הנתבעים אינו ראייה לסטיית האופנוע מנתיב לנתיב עובר לתאונה,

כשם שאם הייתה הפגיעה בחלק הימני של חזית רכב הנתבעים לא היה בכך כדי לשלול אפשרות של סטיית האופנוע עובר לתאונה.

ב. אין חולק כי עובר לתאונה ניסה הנתבע לבלום את הרכב. בלימת חירום של הרכב בניסיון להימנע מפגיעה באופנוע שלפניו, אך טבעי שתיעשה תוך סטייה ימינה או שמאלה. סטייה אפשרית זו אף היא שוללת כל אפשרות להסיק מסקנה כלשהי לגבי מסלול נסיעתו של האופנוע עובר לתאונה. אין זה מן הנמנע שעובר לתאונה היה האופנוע במרכז הנתיב מול מרכז החלק הקדמי של הרכב, ותוך כדי ניסיון הבלימה של הרכב סטה הרכב ימינה, כך שבעת הפגיעה היה זה החלק הקדמי השמאלי של הרכב שפגע באופנוע. כך הסביר התובע בחקירתו את פשר מיקום הפגיעה ברכב, והסבר זה מתקבל על הדעת. (עמ' 12 ש' 3).

ג. מיקום רכב הנתבעים בנתיב הנסיעה שרחב הימנו, לעומת מיקום האופנוע בנתיב הנסיעה, מאפשר פגיעה של כל חלק בחזית הרכב בעת תאונה של חזית אחור, ואין כל אפשרות להסיק ממיקום הפגיעה בחזית הרכב על סטייה מנתיב עובר לתאונה.

19. לעומת תמונות הרכב שאינן מלמדות דבר, כאמור לעיל, הודעתו של הנתבע לחברת הביטוח שנרשמה ונחתמה ביום התאונה, היא ראייה מכרעת בעיני לטובת התובע. וכך כותב הנתבע בהודעתו:

"בכביש ראשי בצמת גדולה, הכביש היה פנוי ונסעתי במהירות בערך 70. הרמזור שלפני הבהב מירוק לכתום. אופנוע שלפני החליט לעצור ואני לא הספקתי לבלום ונכנסתי בו". (נספח א' לתיק המוצגים של התובע).

לא זו בלבד שאין בהודעה זו מילה וחצי מילה על מעבר של האופנוע מנתיב לנתיב עובר לתאונה, אלא שהנתבע כותב במפורש: **"אופנוע שלפני החליט לעצור"**. משמע, מדובר באופנוע שנסע לפני הרכב לאורך זמן, ולא הגיע לשם באופן פתאומי. זאת ועוד, בתיאור הסיבה לתאונה כותב הנתבע ללא כחל וסרק: **"אני לא הספקתי לבלום ונכנסתי בו"**. הנתבע אינו מנסה ולו ברמז לתלות את האחריות לתאונה ברוכב האופנוע. הסיבה היחידה לתאונה לפי גרסת הנתבע מיום התאונה היא שהוא לא הספיק לבלום. לו הייתה נכונה הגרסה הנתבעת על ידי הנתבעים כיום, כאילו **"לפתע התובע הגיע משמאל לכיוון נתיב הנסיעה שלי ועצר"** (תצהיר הנתבע סע' 3) היינו מוצאים רמז לגרסה זו גם בהודעה המקורית של הנתבע לחברת הביטוח. איני יודע מתי ולמה "נולדה" הגרסה החדשה של הנתבע, אך שוכנעתי הרבה מעבר למידה הנדרשת במשפט אזרחי שאין בה אמת. למותר לציין, שהגרסה שמסר הנתבע בהודעתו לחברת הביטוח מטילה על הנתבע את מלוא האחריות לתאונה בגין אי שמירת מרחק, ונסיעה במהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך.

20. זאת ועוד, אין חולק כי הנתבעת שילמה לתובע סכום שעולה על 17,000 ₪ בגין נזקי האופנוע. אמנם לא הובאה ראייה לכך שמדובר במלוא הנזק, אך התמונה המתקבלת מעדותו של התובע היא שמדובר במלוא הנזק שנגרם לאופנוע בתאונה. כך עולה גם מהסכמת הצדדים בעניין זה (ר' סע' 4 לעיל). התובע הסביר בחקירתו שכספי הפיצויים עבור האופנוע שולמו לו אף על פי שהאופנוע לא היה שייך לו מחמת שהוא שנשא בעלות התיקון ובעל האופנוע אישר זאת בכתב לחברת הביטוח – הנתבעת דנן (עמ' 12 ש' 24). חזקה על הנתבעת שלא הייתה משלמת לתובע כמתנדבת ולו גם תשלום חלקי, ובוודא שלא את מלוא הנזק שנגרם לאופנוע. לו סבורה הייתה הנתבעת כי האחריות לתאונה מוטלת על התובע שעבר מנתיב לנתיב עובר לתאונה – כפי שהיא טוענת בהליך זה – לא הייתה הנתבעת משלמת לתובע מאומה בגין נזקי האופנוע.

איני יכול להימנע מהמסקנה שכאשר עמד על הפרק תשלום סכום נמוך יחסית עבור הנזק שנגרם לאופנוע, קראה הנתבעת את הודעתו – הודאתו – של התובע באשר לנסיבות התאונה, והבינה שעליה לשלם לתובע את נזקו. באותה עת לא ידעה הנתבעת שהיא חשופה גם לתביעה בגין נזקי גוף, הואיל והניחה – ככל הנראה – שהתובע מבוטח כדין בביטוח חובה.

משהתברר שהתובע אינו מבוטח והנתבעת נתבעת בתביעה בגין נזקי גוף שמטבע הדברים סכומם משמעותי יותר, מבקשים הנתבעים בדרך לא דרך להסיט את האחריות לתאונה אל כתפי התובע. בצדק מלין ב"כ התובע על התנהלות זו.

21. לראיות דלעיל מצטרפת ראייה "חפצית" נוספת, היא הפתק שרשם התובע בכתב ידו במועד התאונה. בשולי הפתק שמתעד את פרטי הנהג הפוגע, פרטי הרכב ופרטי הביטוח, כותב התובע: **"הנהג מודה שהוא אשם והתבלבל בדוושתי הגז במקום הברקס"**. התובע מציין בעדותו שרשם את הדברים, מחמת שהנתבע חזר עליהם במקום התאונה מספר פעמים. (עמ' 10 ש' 26). התובע חוזר על גרסתו בעניין זה גם בחקירתו (עמ' 10 ש' 20). על השאלה מדוע לא החתים התובע את הנתבע על הפתק שרשם, משיב התובע: **"הוא כל כך הביע חרטה, שלא החתמתי אותו על זה"** (עמ' 10 ש' 21) ושוב: **"אם את שואלת למה לא החתמתי, כי הוא הביע כל כך חרטה באותו רגע, שלא חשבתי שאני אצטרך את זה, לא חשבתי על זה. הוא גם התקשר אלי כמה פעמים באותו יום שהוא מצטער"** (עמ' 11 ש' 4). עדות זו של התובע, אשר נתמכת בעדויות החברים שרכבו בסמוך אליו והגישו תצהיר תמיכה בגרסתו, נאמנה על"י לחלוטין. שוכנעתי באותנטיות של הדברים שרשם התובע מפי הנתבע במקום התאונה, דברים שעולים בקנה אחד עם הדברים שרשם הנתבע בהודעתו לחברת הביטוח ביום התאונה.

22. בניתוח הראיות דלעיל נדרשתי במכוון לראיות "חיצוניות" אשר חורגות מתצהירי הצדדים ומן החקירות הנגדיות שנשמעו לפניי. איני רואה צורך להאריך בניתוח התצהירים והחקירות. אציין

רק זאת, לא רק הראיות ה"חיצוניות" מאמתות את גרסת התובע, אלא גם העדויות שנשמעו בבית המשפט. בשעה שעדויות התובע והעדים מטעמו היו עדויות מהימנות ועקביות שמתיישבות זו עם זו בעניינים שבליבת המחלוקת, היו עדויות הנתבע והעדויות מטעמו עדויות בלתי מהימנות בעליל ומלאות סתירות.

כך למשל מעיד הנתבע שהוא היה במרחק של 2 – 3 מטרים מהצומת ובמהירות של 40 – 60 קמ"ש (בניגוד לטופס ההודעה שבו נרשם שהיה במהירות של 70 קמ"ש) כשהאופנוע נכנס לפניו משמאל לימין ונעצר. כדי להיכנס לפני רכב שנסוע במהירות ולו של 40 קמ"ש היה האופנוע צריך לנסוע במהירות דומה. אם זו הייתה מהירות כלי הרכב במרחק של 2 – 3 מטרים מהצומת, לא יכול היה האופנוע להספיק לעצור לפני הכניסה לצמת ולהיפגע כשהוא בעצירה מוחלטת.

23. דוגמא נוספת היא עדויותיהן של אשת הנתבע ובתו שהיו ברכב בעת התאונה. בתצהיריהן העידו השתיים עדות זהה בהאי לישנא: **"כשהתקרבונו לצומת, אשר היה פנוי לגמרי, הרמזור הירוק הבהב ורחמים (אבי – בתצהיר הבת. י"ק) המשיך בנסיעה ולפתע התובע הגיע משמאל לכיוון נתיב הנסיעה שלנו ועצר. רחמים/אבי בלם אך לא הספיק לעצור לגמרי ופגע בו."** שתי העדות לא התייצבו לשיבת ההוכחות ולצורך חקירתן נקבעה ישיבה נוספת.

כשהתבקשה אשת הנתבע, גב' שרה חסון, לתאר את נסיבות התאונה היא אמרה מספר פעמים שהאופנוע הגיע משמאל לרכב, נסע במהירות ואז היא שמעה "בום" והאופנוע עף. באחת הפעמים אמרה העדה שהאופנוע נתקל (כנראה ברכב). בשום שלב לא העידה העדה שהאופנוע היה בנתיב לפני הרכב או שהוא עצר, כפי שנרשם בתצהירה. העדה אינה יודעת להגיד ולו בקירוב מה היה המרחק מהצומת בזמן התאונה. בעוד שהנתבע העיד על 2 – 3 מטרים מהצומת, העדה אינה יודעת להגיד אם התאונה הייתה במרחק של 10 מ' מהצומת או שמא 200 מ' (עמ' 26 ש' 26). העדה אינה יודעת להעיד על מצב הרמזור בזמן התאונה או בסמוך לפניה. כללו של דבר, ברור שמלבד עדות כללית על כך שהייתה תאונה שבה היו מעורבים רכב הנתבעים והאופנוע, לא ניתן ללמוד דבר מעדותה של אשת הנתבע, וברור לחלוטין שהדברים שנרשמו בתצהירה הושמו בפיה ואינם ידועים לה מידיעה אישית.

האמור לעיל לגבי אשת התובע, נכון שבעתיים לגבי עדות הבת גב' מיטל דביר. בניגוד לעדות המפורטת שמסרה העדה בתצהירה לגבי נסיבות התאונה, כשהתבקשה העדה לתאר מה קרה בתאונה אמרה העדה: **"אני לא זוכרת, עברו מאז המון שנים"**. (עמ' 29 ש' 3). הדבר האחד שעליו חזרה העדה מספר פעמים ואותו הדגימה מספר פעמים גם בתנועת יד הוא את תנועת

האופנוע ש"חתך" את מסלול הנסיעה של הרכב כשהוא מגיע מימין. לכל הדעות, ולפי כל הגרסאות האופנוע לא "חתך" את רכב הנתבעים מימין. לפי גרסת הנתבעים ולפי גרסת העדה עצמה בתצהירה הגיע האופנוע משמאל לרכב הנתבעים ועצר. ודאי לא מימין. עינינו הרואות, כי גם בפי עדה זו הושמו דברים שאינם ידועים לה, לשון המעטה.

24. לסיכום, על יסוד מכלול הראיות אני קבע שהאחריות לתאונה מוטלת במלואה על הנתבע. עובר לתאונה נסע האופנוע בנתיב הימני, כשרכב הנתבעים מאחוריו. האור ברמזור התחלף לאדום והאופנוע עצר בעצירה מוחלטת. מסיבה שאינה ברורה, אולי מחמת שחשב שהאופנוע יעבור את הצמת ואף הוא יספיק לחצות אחריו, ואולי מחמת שהתבלבל בין דושת הגז ודושת הבלם – כפי שאמר מספר פעמים בסמוך לאחר התאונה – המשיך הנתבע בנסיעה ופגע בתובע ובאופנוע מאחור.

בנסיבות אלה, ובהעדר מחלוקת על כך שרכב הנתבעים היה מבוטח על ידי הנתבעת, על הנתבעים לפצות את התובע בגין הנזק שנגרם לו בתאונה.

שומת הנזק:

1. להלן נתוני היסוד העיקריים הדרושים לעניין שומת הנזק:
  - גיל התובע כיום – 30 (יליד 27/6/1987);
  - גיל התובע במועד התאונה – 26 (מועד התאונה: 22/9/2013);
  - נכות רפואית מוסכמת – 5% בגין השבר בעצם השכמה בכתף ימין והגבלה חלקית של התנועות בכתף זו.
  - מקצוע התובע עובר לתאונה – עבודה חלקית בעבודת זמניות.
  - מקצוע התובע כיום – מנהל עבודה בעסק ששייך לאביו. שם העסק: גולד שניצל ר.ב.ג., ובשמו הקודם גולד שניצל בע"מ.

ומכאן לדיון בראשי הנזק השונים.

2. כאב וסבל:

התובע טוען כי הוא זכאי לפיצוי בסך 50,000 ₪. לעומתו טוענת הנתבעת כי התובע זכאי לכל היותר לפיצוי בסך 9,000 ₪, בהתאם לחוק הפיצויים.

ראשית, התביעה אינה לפי חוק הפיצויים ועל כן אין לחשב את הפיצויים בגין נזק שאינו ממוני לפי המגבלות שבחוק הפיצויים. שנית, בהתחשב באחוזי הנכות (5% נכות אורתופדית) ובסבל

שהיה מנת חלקו של התובע כתוצאה מהתאונה (בהפנייה לבדיקת CT מיום 20/6/2014 נרשם כי התובע סובל מ"הגבלה תנועתית ניכרת), לרבות הגבלת תנועה חלקית שממנה סובל התובע גם כיום ועתיד לסבול בעתיד, הצורך בשימוש במתלה ליד למשך תקופה, כמו גם טיפולי פיזיותרפיה, אני אומד את הפיצוי המגיע לתובע בגין כאב וסבל על סך של **15,000 ₪**.

3. הפסדי השתכרות לעבר ולעתיד, הפסדי פנסיה וזכויות סוציאליות:

התובע מבקש לפסוק לו בגין הפסדי שכר לעבר סכום גלובלי של 50,000 ₪. בגין הפסדי שכר לעתיד מבקש התובע לפסוק לו סך של 200,995 ₪ לפי חישוב אקטוארי מלא (בסיס שכר – 15,000 ₪, נכות – 5%, מקדם היוון עד גיל 67). מנגד, טוענות הנתבעות כי התובע לא עבד ברציפות עובר לתאונה ולא הוכח כי נגרמו לו הפסדי שכר לעבר. אשר להפסדי שכר לעתיד – כושר ההשתכרות של התובע לא נפגע והוא מגיע למיצוי פוטנציאל ההשתכרות שלו בעבודתו בעסק המשפחתי. לכל היותר, יש לפסוק לתובע סכום גלובלי בגין ראש נזק זה.

לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובראיות שלפניי, אני סבור שהתובע זכאי לפיצויים בגין הפסדי שכר ופגיעה בכושר ההשתכרות, לעבר ולעתיד. אמנם, לפי דו"ח רציפות של המל"ל לא עבד התובע במועד התאונה, ורק מחודש 1/2015 החל התובע לעבוד לסירוגין בעסק המשפחתי ובמקום עבודה אחר, כשבחלק מהחודשים אינו עובד כלל. עם זאת, השכלתו של התובע חלקית והוא נעדר השכלה גבוהה. התובע מתפרנס בעיקר מעבודות הכרוכות גם במלאכת כפיים, ונכותו מגבילה אותו בנשיאת משאות כבדים, ובעבודות אחרות הכרוכות בהנעה מלאה של הכתף. לאחר התאונה שהה התובע באי כושר מלא למשך כחודשיים ימים, וגם לאחר מכן נדרש לטיפול פיזיותרפיה והיה מוגבל בהנעת הכתף. אני דוחה את טענת הנתבעת לפיה עיסוקו של התובע ברכיבת שטח על אופנועים מעידה כי הוא אינו סובל מנכות תפקודית כלשהי. הנכות שממנה סובל התובע היא בעלת משמעות תפקודית, גם אם אין היא משביתה את התובע כליל מפעילות פיזית. מדובר בנכות של 5% בלבד, וכשעור הזה גם משמעותה התפקודית.

בהינתן כל אלה אני רואה לפסוק לתובע בגין הפסדי שכר לעבר סכום גלובלי של 10,000 ₪. סכום זה חושב לפי בסיס שכר מינימום של 5,000 ₪ לחודש, כפול 5%, ממועד התאונה ועד היום – 47 חודשים – ועוגל כלפי מטה.

אשר להפסדי שכר לעתיד –

בפסק הדין המנחה בעניין גירוגיסיאן (ע"א 3049/93 גירוגיסיאן נ' רמזי ואח' וערעור שכנגד, פ"ד נב(3) 792 (8/6/1995)) מזכיר בית המשפט שבמקרים שבהם קיים קושי לקבוע באיזו מידה נפגע כושר ההשתכרות של התובע ייעזר בית המשפט בחזקה שלפיה כושר ההשתכרות נפגע בשיעור זהה לשיעור הנכות התפקודית. לעומת זאת, מצינו בפסיקה גם מקרה שבו התובע שב

לעבודתו ושכרו לא נפגע ובית המשפט העמיד את שיעור הפיצויים בגין פגיעה בכוסר ההשתכרות על מחצית משיעור הנכות בלבד. וכך נכתב שם על ידי כב' השופט צבי טל: **"מקובל הדבר לקבוע הפסד השתכרות בעתיד לאדם שחזר לעבודתו בלא הפסד השתכרות, מפני החשש שמומו עלול להפריע לקידומו ולמציאת עבודה ברמת השתכרות דומה לכשייפלט מאותו מקום עבודה. בית המשפט קמא אמד הפסד זה לפי מחצית שיעור הנכות, ואין מקום להתערב בכך."** (ע"א 4837/92 "אליהו" חברה לביטוח נ' בורבה וערעור שכנגד, פ"ד מט(2) 257 (9/8/1995)).

בענייננו, אני סבור שיש לחשב את הפסדי השכר של התובע לעתיד לפי מחצית מהחישוב האקטוארי המלא. מחד גיסא, נכותו של התובע היא נכות תפקודית ועבודתו כרוכה גם במלאכת כפיים. מאידך גיסא, התובע עובד בעסק משפחתי ושכרו השביח מאוד ביחס לשכרו בתקופת התאונה ואחריה.

לצורך חישוב הפסדי השכר לעתיד יעמוד בסיס השכר של התובע על 10,350 ₪ לחודש, לפי ממוצע ההשתכרות של התובע על פי תלושי שכר לשנת 2017.

בהתאם לכך זכאי התובע לפיצוי בגין הפסדי שכר לעתיד בסך של 69,500 ₪.
(מחצית מ-10,350 ₪, כפול 5% נכות, כפול מקדם היוון 267.99 – עד גיל 67, במעוגל)

הפסדי פנסיה – 9,900 ₪ (לפי 12% מהפסדי השכר לעבר, ו-12.5% מהפסדי השכר לעתיד, לפי העקרונות שנקבעו בת"א (מחוזי – חיפה) 16951-04-10 ע.מ.מ. ואח' נ' ע.מ.ר. ואח' (31/12/2013), סע' 26 – 27, ובהתחשב בצו ההרחבה העדכני).

4. הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה לעבר ולעתיד:

לטענת התובע הוא זכאי לפיצוי גלובאלי בגין הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה לעבר ולעתיד בסך 7,000 ₪. מנגד טוענות הנתבעות שלא הוכח כי נגרמו לתובע הוצאות בגין התאונה או כי ייגרמו לו הוצאות מיוחדות בעתיד.

התובע צירף לראיותיו קבלות המעידות על הוצאות בסכום של כ-150 ₪. על אלה יש להוסיף הוצאות נסיעה שהיו לתובע בעת שנזקק לטיפול פיזיותרפיה. לא הוכח כי התובע יידרש להוצאות מיוחדות בעתיד. בשקלול הנתונים מצאתי לפסוק לתובע סכום כולל של **1,000 ₪** בלבד, בגין הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה.

5. עזרת צד שלישי לעבר ולעתיד:

לטענת התובע הוא זכאי לפיצוי גלובאלי בגין עזרת צד שלישי בסך 25,000 ₪. מנגד טוענות הנתבעות כי התובע לא נזקק לעזרה בעבר ואין לו צורך בעזרה בעתיד.

לאחר עיון בטענות הצדדים אני רואה לפסוק לתובע סך גלובאלי של **5,000 ₪** בראש נזק זה. פגיעתו האורתופדית של התובע בכתף ימין בשיעור של כ-5% עתידה להגביל את התובע בביצוע פעולות שונות במשק הבית ובאחזקת הבית. התובע היה מוגבל באופן משמעותי יותר במהלך תקופות אי כושר שעבורן ניתנה לו חופשת מחלה. בנסיבות אלה, אני סבור שהתובע עלול להידרש בעתיד לעזרה של בעלי מקצוע בגין נכותו והוא זכאי לפיצוי בגין הוצאה זו.

סוף דבר:

6. התובע ניזוק בגופו בתאונת דרכים שהאחריות לה מוטלת על הנתבע. רכב הנתבע פגע מאחור בתובע ובאופן שעליו רכב התובע, כשהאופנוע עמד ברמזור אדום. נשללה גרסת הנתבע לפיה עובר לתאונה עבר האופנוע מנתיב לנתיב, ועצר.

בנסיבות העניין, האחריות לתאונה מוטלת במלואה על הנתבע ואין להשית על התובע אשם תורם.

7. הנתבעים, באמצעות הנתבעת, ישלמו לתובע את הסכומים הבאים:

- (1) 110,400 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום;
- (2) הוצאות המומחה מטעם התובע בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד תשלומן (כנגד קבלות);
- (3) אגרות משפט בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין ממועד תשלומן;
- (4) שכר העדים מטעם התובע בסך 1,000 ₪ (500 ₪ לכל עד);
- (5) שכר טרחת עו"ד בשיעור 23.4% מהסכום הנקוב בס"ק (1), דהיינו 25,834 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום.

התשלום ישולם עד ליום 25/9/2017.

ניתן היום, כ"ט אב תשע"ז, 21 אוגוסט 2017, בהעדר הצדדים.

ישי קורן 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, תקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)